

RAITTIUSTYÖ TUULIAJOLLA

TERO MAKSIMAINEN

Raittiustyön hallinnonuudistus on suurelta osin viety loppu. Pöly on laskenut muutosten jäljiltä, mutta todellisia muutoksia näyttää tapahtuneen vain vähän. Työ jatkuu uusissa yhteyksissä entisellään. Entiseen verrattuna on muuttunut ainoastaan se, että keskustelu raittius- ja alkoholisioista on vaiennut. Ainoa asia, joka tuntuu enää kiinnostavan, on EY ja vapaa viini.

Raittiustyön kokonaisvaltainen kehittäminen vaatii työn arvolähtökohtien ja päämäärien julkituomista sekä niiden kriittistä arviointia. Samoin tarvitaan keskustelua lähiajan toimintamalleista ja toimintaa ohjaavista tulevaisuuden kuvista. Näistä asioista ei kuitenkaan ole julkisuudessa keskusteltu.

ERILAISIA NÄKÖKULMIA

Alkoholikysymystä ja raittiusasiaa voidaan tarkastella kahdesta eri näkökulmasta: riskinäkökulmasta ja selviytymisnäkökulmasta.

Riskinäkökulmasta tarkasteltuna huomion kohteena ovat haitat. Tätä näkökulmaa kutsutaan myös kansanterveydelliseksi näkökulmaksi.

Selviytymisnäkökulman polttopisteessä ovat hyödyt. Tähän näkökulmaan sisältyy kaksi erilaista peruskäsitystä alkoholin käytön kulttuurisesta perusluonteesta; ne eivät valitettavasti ole nousseet vielä yleisesti keskustelun kohteeksi.

Toisen käsityksen mukaan alkoholi on *sivistyksen peruselementti*, olennainen osa kulttuuriamme. Sille ei voi mitään. Sen kanssa on opittava elämään ja käyttämään sitä oikein.

Alkoholia tarkastellaan tällöin sosiaalisten välitysten verkostona, sanattomana elekielellä, jonka avulla ihmiset ovat vuorovaikutuksessa. Alkoholin huumaaava vaikutus kielellään, samoin kuin sen merkitys myyttisenä siirtymän välineenä.

Toisen käsityksen mukaan alkoholi on *oire vieraantumisesta*. Tätä näkökulmaa voidaan nimittää myös raittiusnäkökulmaksi.

Tämän käsityksen mukaan alkoholilla korvataan sellaisia luontaisia elämän hallinnan välineitä, jotka on menetetty aikojen kuluessa. Esimerkkeinä voidaan mainita kyky tulla toimeen toisten kanssa ja tunteiden käsittely.

Erilaisista näkökulmista ainoastaan riskinäkökulman paikkansapitävyydestä on pitävää tutkimustietoa (esim. Bruun & al. 1975). Näkemykset alkoholista sivistyksen peruselementtinä ja vieraantumisen oireena perustuvat kumpikin taustalla oleviin erilaisiin käsityksiin elämän todellisuudesta, ihmiskäsityksistä ja yleensä arvoista. Jotta näitä kahta näkökulmaa voidaan verrata keskenään, täytyy samalla käsitellä näitä taustatekijöitä. Keskeinen ongelma nykyisessä raittius- ja alkoholipoliittisessa keskustelussa on juuri näiden tekijöiden sivuuttaminen.

RAITTIUSTYÖN VAIHTOEHDOT SIVISTYNEEN KÄYTÖN POHJALTA

Maassamme harjoitettu alkoholi- ja raittiuspolitiikka sekä päihdehuolto perustuvat sivistyneen alkoholin käytön ihanteeseen. Voidaan jopa perustellusti väittää, että sivistyneen käytön ihanteesta on tullut tämän ajan kollek-

tiivinen uskonnonomainen ideologia, jonka kautta todellisuus jäsennetään; samalla tavoin toimi raittiusideologia vuosisadan vaihteessa (enemmän raittiudesta kansalaisuskontona, ks. Sulkunen 1986).

Sivistyneen alkoholin käytön ihanteen pohjalta alkoholin käyttö jaetaan haitalliseen ja haitattomaan käyttöön. Toinen on hyväksyttävää ja toinen tuomittavaa. Mitään yhteyttä näillä kahdella käyttötavalla ei tämän ajattelutavan mukaan ole.

Raittiudelle ei ole tältä pohjalta löydetävissä yleistä yhteiskunnallista merkitystä. Raittius supistuu pienen vähemmistön oimittuiseksi tavaksi. Voidaan puhua raittiudesta sosiaalisena vammana.

Sivistyneen käytön ihanteen pohjalta raittiustyöllä on neljä eri mahdollisuutta valita toiminta-ajatuksensa.

KULUTTAJAJAVALISTUSTA

Ensimmäinen vaihtoehto on, että raittiustyö ryhtyy valistamaan ihmisiä oikeista juomatavoista. Tällöin se muuttuu *kuluttajavalistukseksi* alkoholiasioissa. Toteutuneena käytännön esimerkkinä tällaisesta suuntautumisavasta voidaan mainita Suomen Raittiusjärjestöt ry:n markkinoima viisaan juomisen kampanja.

Kuluttajavalistuksella on kuitenkin ongelmansa. Oikeiden juomatapojen opettaminen on käytännössä ihmisten tarpeiden kääntämistä alkoholin kielelle. Se on eräänlaisen sanattoman kielen opettamista. Tässä mielessä kyse on enemmän mainonnasta ja manipulaatiosta kuin valistuksesta.

Kuluttajavalistuksen tavoitteena on alkoholin arkipäiväistäminen. Sen myyttinen merkitys halutaan poistaa. Juoda saa, mutta ei päihdyä. Tällä tavalla vähennetään samalla ihmisten mahdollisuuksia karata vähäksi aikaa pois ahdistavasta arjesta.

Kuluttajavalistus nykymuodossaan on siten edistämässä mietojen huumeiden yleistymistä, koska vallitseva normaalius on ilmeisen

ahdas ja koska ihmisten tarve päästä pois kasvaa koko ajan. Jos alkoholi ei palvele enää siirtymän välineenä, huumeet korvaavat sen, koska muita vaihtoehtoja ei ole tarjolla.

HAITTAVALISTUSTA

Toinen vaihtoehto on, että raittiustyö ryhtyy valistamaan ihmisiä alkoholin haitoista. Tällöin se muuttuu *haittavalistukseksi*.

Jos se korostaa terveydellisiä haittoja, se muuttuu *terveyskasvatukseksi*. Ja jos se taas korostaa sosiaalisia haittoja, se muuttuu *ehkäiseväksi päihdetyöksi*.

Käytännön esimerkkinä terveyskasvatukseen suuntautumisesta voidaan mainita Porvarillisen raittiusliiton muuttuminen Kansalliseksi terveyskasvatusliitoksi.

Käsitykset alkoholiin liittyvistä psyykkisistä ja sosiaalisista haitoista ovat kuitenkin jäsentymättömiä. Tämän vuoksi niiden käsitellyä vältetään terveydenhuollossa (enemmän terveyskäsityksistä, ks. Kumpusalo 1988, ja alkoholiongelman määrittelyperusteista, ks. Lehto 1991).

Erityisen ongelmallista terveydenhuollossa on alkoholin kulttuuristen merkitysten käsittely. Sivistynyt alkoholin käyttö on uuden modernin elämäntavan positiivinen ilmaus. Siis sen moderniuden, jonka olennainen osa terveydenhuolto ja terveysideologia ovat. Tässä suhteessa terveydenhuolto on oman modernituensa vanki.

Raittiusjärjestön toiminta-ajatuksen muuttaminen terveyskasvatukseksi ei siis tuo selkeyttä toimintaan. Oman työnäyn puuttuminen on kuitenkin helppo piilottaa valkoisen takin alle.

Ehkäisevästä päihdetyöstä voidaan esimerkkinä mainita paukunvartijatoiminta, jota kuntien raittiusoimistot ja eräät raittiusjärjestöt toteuttavat.

Ehkäisevällä päihdetyöllä on sivistyneen alkoholin käytön ihanteen pohjalta valittavanaan kaksi erilaista toimintavaihtoehtoa.

Ensimmäinen vaihtoehto lähestyy kulutta-

javalistusta. Tällöin ehkäisevä päihdetyö antaa tukiopetusta niille ihmisille, joilla on ongelmia juomisen hallinnassa. Tavoitteena on saada ihmiset juomaan niin kuin normaalit ihmiset.

Ellei tämä onnistu, ehkäisevä päihdetyö joutuu ottamaan käyttöön toisen vaihtoehdon. Työ muuttuu tällöin sopeuttamisvalmennukseksi raittiusvammaisuuteen. Tällöin se lähestyy raittiustyötä raittiusvammaisten tukemisena, josta lisää hieman tuonnempana.

SAMMUTETUIN LYHDYIN

Kolmas ja hyvin yleinen vaihtoehto on *piilottaa koko asia* ja uskoa, että asia hoituu muiden asioiden myötä.

Asian piilottamiseen on kaksi erilaista tapaa. Ensinnäkin työ voidaan muuttaa joksikin *yleiseksi hyväksi*. Tästä esimerkkeinä voidaan mainita Raittiuskasvatusliiton muuttuminen Nuorisokasvatusliitoksi ja Sosialidemokraattisen raittiusliiton muuttuminen Elämäntapa-liitto Eloksi.

Toiseksi työ voidaan muuttaa *vaihtoehtoisten vapaa-aikapalvelujen tuottamiseksi*. Tämän mukaan kaikki toiminta, jossa ihmiset ainakin suurin piirtein ovat selvin päin, on raittiustyötä. Tämä ajattelutapa on yleinen kunnallisessa raittiustyössä, varsinkin kunnissa, joissa raittiustyö on siirretty vapaa-aikatoimen yhteyteen.

Vaihtoehtoisten vapaa-aikapalvelujen tuottaminen sekä raittius- ja alkoholiasioiden liittäminen johonkin yleiseen hyvään auttavat ylittämään monia työn esteitä ja ristiriitoja. Samalla kuitenkin työn profiili hämärtyy, eikä suuri yleisö aina tiedä, mistä on kysymys. Työn tuloksia on myös vaikea mitata, koska niitä ei ole edes asetettu.

Toiminta on itseään ruokkivaa, koska tehokkuuden ja vaikuttavuuden kriteerinä on toiminta sinänsä. Tärkeintä on, että jotain tapahtuu ja että ihmisiä saadaan liikkeelle. Helposti ajaututaan puuhastelun noidankehään.

Sammutetuin lyhdyin toimiminen on myös yhteiskunnallisesti arveluttavaa, koska tällöin työn lähtökohtia ja päämääriä ei tuoda julki. Kyse on tässäkin tapauksessa enemmän manipulaatiosta kuin valistuksesta.

RAITTIUSVAMMALIIITTO

Neljäs tapa suuntautua sivistyneen alkoholin käytön ihanteen pohjalta on alistua raittiusvammaisuuteen ja ryhtyä raittiin vähemmistön puolestapuhujaksi, Raittiusvammaliitoksi Keuhkovammaliiton tapaan. Tämä suuntaus on selvästi havaittavissa niiden harvojen raittiusjärjestöjen toiminnassa, jotka ovat säilyttäneet raittiuden leimallisena osana toimintaansa. Esimerkkinä voidaan mainita Raittiuden Ystävät.

YHTEISTYÖN ULOTTUVUUDET

Sivistyneen käytön ihanteen pohjalta lähtevä raittiustyö menettää siis omaleimaisuutensa ja sulautuu lähialoihin eikä tuo mitään uutta lähialojen toimintaan. Raittiusvammaliittotoiminta muodostaa kuitenkin poikkeuksen. Raittiustyö säilyttää kyllä omaleimaisuuden, mutta toiminnan tarpeellisuus on kyseenalaista. Tutkimusten mukaan raittiit eivät tarvitse puolestapuhujaa. He näyttävät pärjäävän muutenkin.

Sivistyneen alkoholin käytön ihanteen pohjalta lähtevä valistus- ja auttamistyö on siis yleensä sopeuttavaa, ei muutokseen tähtäävää. Se uusintaa vallitsevia kulttuurisia koo-deja, vaikka ihmisillä olisi halu muuttaa niitä. Juomatapatutkimusten mukaan 40 prosenttia aikuisväestöstä ilmoittaa haluavansa vähentää alkoholin käyttöönsä tai lopettaa sen kokonaan (Simpura 1985).

Sopeuttamisongelma korostuu entisestään, kun käsitys sivistyneestä käytöstä liitetään riskinäkökulmaan. Valistus muuttuu helposti haitoilla pelotteluksi, koska todellisia vaihtoehtoja ei ole tarjolla. Alkoholista luopuminen

ei tällä hetkellä ole todellinen vaihtoehto laajassa mitassa.

MUUTOKSEN MAHDOLLISUUS

Raittiustyön perinteinen käsitys alkoholista vieraantumisen oireena tarjoaa ulospääsyn sopeutuksen umpikujasta. Alkoholista ja raittiutta tarkastellaan tällöin rinnakkaisina elämän hallinnan välineinä. Raittius on pyrkimystä ottaa selvin päin haltuun ne elämän alueet, jotka tällä hetkellä ovat sidoksissa alkoholiin tai kanavoituina humalan toiseen todellisuuteen. Laajasti ottaen kyse on inhimillisen tietoisuuden suojelusta.

Raittius ei olekaan mistään luopumista vaan jonkin tavoittelua. Kenenkään ei tällöin tarvitse tunnustautua epänormaaliksi tai poikkeavaksi luopuessaan alkoholista.

Tästä lähtökohdasta käsin raittiustyöllä on jotain tärkeää annettavaa yhteistyöhön lähialojen kanssa.

TOIMINTAMALLIT LÄHITULEVAISUUDESSA

Edellä esiteltyjen suuntautumisvaihtoehtojen pohjalta voidaan hahmottaa kolme erilaista lähivuosien toimintamallia.

Ensimmäistä toimintamallia voidaan nimittää *saneeratuksi malliksi*. Tämän mallin mukaan asiat hoidetaan matalaa profiilia käyttäen. Raittius- ja alkoholiasioista vaietaan, ja raittiustyö leimallisena työmuotona on saneerattu pois. Raittiustyön tehtävät on annettu sosiaali- ja terveydenhuollolle sekä erilaisille vapaa-ajan organisaatioille.

Työ kohdistetaan vain poikkeaviin yksilöihin; ns. normaaliin alkoholin käyttöön ei puututa. Työn painopiste on ongelmien hoidossa. Ehkäisy ja ongelmia tuottavien yhteisöllisten rakenteiden muuttaminen jäävät taka-alalle.

Raittiusjärjestöt elävät pienenä jäänteinä, jonka yhteiskunnallinen merkitys on mitätön.

Toisen mallin mukaan raittiustyö *eriytyy asiantuntijaorganisaatioksi*, jonka vastuulle

yleinen raittius- ja alkoholikysymyksiä koskeva valistus annetaan. Muut tahot eivät puutu näihin asioihin, koska ne tuntevat olevansa kykenemättömiä hoitamaan niitä.

Asiantuntijan roolin saavuttaminen edellyttää kuitenkin työn profiilin mataloittamista ja sisällön neutralointia.

Paikalliset raittiusjärjestöt häviävät, ja valtakunnalliset raittiusliitot muuttuvat puolivirallisiksi valistajiksi, jotka myyvät kunnille ja valtiolle neutraaleja asiantuntijapalveluja.

Käytännössä työ muuttuu hajanaisten faktatietojen jakamiseksi, ja yhteys arkipäivän todellisuuteen hämärtyy.

Kolmas malli on *vuorovaikutusmalli*. Raittius- ja alkoholiasioista puhutaan tällöin avoimesti. Eri lähtökohtien taustalla olevat ihmis-käsitykset ja arvolähtökohdat on saatettu keskustelun kohteeksi. Asia ei enää ole tabu.

Raittiustyö on sisällöllisessä vuorovaikutuksessa lähialojen kanssa. Raittiusjärjestötoiminta on elpynyt ja kunnallisen/virallisen raittiustyön rooli pienentynyt.

Näistä mainituista päämääristä saneerattu malli on toteutumassa parhaillaan. Ratkaisu on helppo ja kiristyvän taloudellisen tilanteen mukainen. Jos se toteutuu, menetetään samalla mahdollisuus muutokseen, kun erilaiset ja eriävät näkemykset häviävät.

Eriytynyt asiantuntijavalta on vanhan hallintokulttuurin mukainen ratkaisu. Myös se on helppo ja steriili, eikä sekään muuta mitään. Kiristynyt taloudellinen tilanne pakottaa kuitenkin luopumaan siitä.

Vuorovaikutusmalli on uuden hallintokulttuurin periaatteiden mukainen. Siihen liittyy suuria muutoksen mahdollisuuksia, koska erilaiset näkemykset kohtaavat. Resurssien käytön ja yhteistyön kannalta se on myös edullinen. Kyse on jonkinasteisesta synergiasta.

TULEVAISUUDEN KUVAT

Kehittämistoiminta, ja suunnittelu yleensäkin, perustuu mielikuviin siitä, millaiseksi

kyseisen asian toivotaan muuttuvan tulevaisuudessa. Tulevaisuuden kuvat toimivat eräänlaisina majakkoina muutoksen myrskyssä. Siksi niidenkin tarkasteluun on syytä pysähtyä, vaikka se saattaa joskus tuntua turhalta haaveilulta.

Raittius- ja alkoholipolitiikalle olen hahmottanut neljä erilaista tulevaisuuden kuvaa.

Ensimmäisen tulevaisuuden kuvan olen ristinyt *Auringon laskun taloksi*. Alkoholin merkitys sosiaalisissa suhteissa ja myyttisenä siirtymän välineenä on tällöin vahvistunut entisestään. Sivistynyt kohtuukäyttö lisääntyy, mutta se ei korvaa perinteisiä juomatapoja, vaan myös ne vahvistuvat. Ilmapiiri on pysähtynyt ja alistunut.

Alkoholi on tällöin sekä normaaliuden mita että pääsylippu pois normaaliudesta. Alkoholin käytön vapaus on muuttunut juomisen välttämättömyydeksi. Kyky sietää poikkeavuutta on pientenyt. Raittius koetaan sosiaalisiksi vammaksi. Juoppous määritellään yksilön omaksi henkilökohtaiseksi alkoholin hallintakyvyn puutteeksi. Hoidolla juopot yritetään sopeuttaa ”kunnon” kansalaisiksi, jotka juovat oikein tai omaksuvat raittiusvammaisen identiteetin.

Viitteitä tämän tulevaisuuden kuvan toteutumisesta on havaittavissa. Tuoreimpien nuorten terveystapatutkimusten mukaan perinteiset juomatavat vahvistuvat edelleen. Nykyiset nuoret juovat kuten vanhempansa 20 vuotta sitten.

Toista tulevaisuuden kuvaa olen kutsunut *muovikulttuuriksi*. Alkoholin merkitys sosiaalisen kanssakäymisen välineenä on tällöin vahvistunut, mutta se on menettänyt merkitystään siirtymän välineenä. Alkoholi arkipäiväistyy. Alkoholin käytössä juomatavoilla ja -laaduilla on tärkeä merkitys. Erityisesti käyttö ruokailun yhteydessä lisääntyy yleiseurooppalaisen elämäntavan yleistyessä. Yleinen ilmapiiri on nousukasmainen, ulkoisen kuvan kiillotukseen pyrkivä.

Yhteiskunnan suvaitsevaisuus ei kuitenkaan ole lisääntynyt. Normaalius käsitetään entistä ahtaammin, ja ihmisillä on edelleen

tarve karata välillä siitä pois. Miedot huumeet laillistetaan korvaamaan alkoholi siirtymän välineenä.

Raittius hyväksytään yksilöllisenä valintana (erikoisuutena), mutta sille ei ole löydetty yleistä yhteiskunnallista merkitystä. Raittius ja alkoholin käyttö ovat osa kulttuurista erottautumista. Juoppoja syrjitään ja käytetään ns. normaalin elämän negatiivisena määreenä.

Eija Aholan tutkimus (1988) uuden keski-
luokan juomatavoista viittaa kuitenkin selvästi siihen, että muovikulttuuri toteutuu.

Uuspuritaanisuus on tyypillistä kolmannelle tulevaisuuden kuralle. Alkoholi menettää merkityksensä sekä sosiaalisena kanssakäymisen välineenä että siirtymän välineenä. Alkoholi banalisoituu. Tämä johtuu pääosin siitä, että ihmiset tiedostavat alkoholiin liittyvät haitat. Raittiuuden merkitys kulttuurisen kyvykkyyden ilmentäjänä lisääntyy, mutta sen yleistä yhteiskunnallista merkitystä ei huomata.

Normaaliuden ala pienenee ja myyttisen siirtymän välineen tarve kasvaa. Huumeet korvaavat alkoholin tässä mielessä.

Alkoholiongelmien marginalisoituvat, ja päihdehuollon painopiste siirtyy huumeongelmien hoitoon ja ehkäisyyn. Raittiustyö on yleistä kansanvalistusta, osa yhteiskunnallista sopeuttamista. Raittiusideologia on tämän ajan ”menestyksen teologiaa”.

Kehitys Ranskassa viittaa uuspuritaanisuuden toteutumiseen. Alkoholin käyttö Ranskassa on Pekka Sulkusen (1988) mukaan banalisoitumassa.

Neljättä tulevaisuuden kuvaa olen kutsunut *uudeksi ajaksi*. Alkoholi on tällöin menettänyt merkityksensä täysin ja raittius elämäntapana on jäsentynyt positiiviseksi tavaksi hallita elämää ja kohdata uusia asioita elämässä. Yhteiskunnan henkinen, sosiaalinen ja psyykinen tila on parantunut, ja ihmisillä ei ole enää tarvetta käyttää kemiallisia aineita tajunnan säätelyyn, vaan ihmisten kyvyt liikua elämän eri alueilla ovat lisääntyneet.

Päihteiden käyttö, niin alkoholin kuin huu-

meidenkin osalta, mielletään korvikekäyttäjäksi. Päihdehuollon tavoitteena on auttaa ihmisiä ottamaan haltuun ne elämän alueet, joita hallitaan päihteiden avulla. Raittiustyö liittyy leimallisena osana sisällöllisesti päihdehuoltoon ja muihin lähityömuotoihin.

OMAT VALINTANI

Oman käsitykseni mukaan raittiustyön hedelmällisin lähtökohta on sen oma aatteellinen perusta. Käsitys alkoholin käytöstä vieraantumisen oireena liitettynä kansanterveydelliseen näkökulmaan tarjoaa suuria muutoksen mahdollisuuksia.

Raittiustyön tulee lisäksi lähteä humanistisen ihmiskäsityksen pohjalta, ja korkeimpina arvoinaan sen tulee kunnioittaa ihmisten itsemääräämisoikeutta ja vapautta. Yksilön vapauden rajoina ovat vain toisten ihmisten va-

paudet. Vapaus on siten tietoista sitoutumista ja valintojen tekoa.

Toiminnassaan raittiustyön tulee soveltaa edellä esiteltyä vuorovaikutusmallia, ja ihan teenaan sen tulee pitää pyrkimystä uuden ajan toteuttamiseen.

Raittiustyön tarkoituksena tulee olla ihmisten elämän hallinnan tukeminen palauttamalla heille se elämän todellisuus ja ne elämän hallinnan resurssit, jotka ovat nyt sidoksissa erilaisiin päihteisiin tai kanavoituina jonnekin humalan toiseen todellisuuteen.

Raittiustyön kohteeksi määrittyvät tältä pohjalta alkoholiin ja muihin huumeisiin liittyvät tiedostamattomat viritykset, kulttuuriset jäsennykset. Sen tehtävänä on tehdä ne näkyviksi, jotta ihmiset voisivat vastustaa niitä tarvittaessa. Raittiustyö on tällöin kulttuurin muutostyötä, jonka tavoitteena on kulttuuri, joka ei perustu tajuntakemiallisten aineiden käyttöön (vrt. Maksimainen 1988).

KIRJALLISUUS

Ahola, Eija: Happy Hours. Helsinki 1989

Bruun, Kettil & al.: Alkoholipolitiikka – kansanterveydellinen näkökulma. Forssa 1975

Kumpusalo, Esko: Omatoimisuus, sosiaalinen tuki ja terveys. Helsinki 1988

Lehto, Juhani: Juoppojen professionaalinen auttaminen. Helsinki 1991

Maksimainen, Tero: Kohti raittiustyön teoriaa.

Alkoholipolitiikka 53 (1988): 3, 147–149

Simpura, Jussi (toim.): Suomalaisten juomatavat. Helsinki: Alkoholitutkimussäätiö, 1985

Sulkunen, Irma: Raittius kansalaisuskontona. Helsinki: Suomen historiallinen seura, 1986

Sulkunen, Pekka: Miksi alkoholin kulutus vähennee Ranskassa II. Alkoholipolitiikka 53 (1988): 2, 66–75.